

er en Mangel ved en Kommission, at det paa Forhaand kan siges, at Vilkaarene for at blive enig ikke ere til Stede. Det kan undertiden være en Fordel, at den Sag, der skal undersøges i en Kommission, kan blive belyst fra alle Sider, og at de overordnede Myndigheder, der til enhver Tid er Ministeren og i sidste Instans Rigsdagen, blive de, der dele Parterne imellem. Det kan undertiden være meget rigtigt; vi have sikkert Erfaringer paa mange Hold for, at man derigennem har naaet det bedste.

Naar jeg paa Grundlag af det, jeg allerede har sagt, mener, at Loven ikke er fyldestgørende, skal jeg yderligere tilføje, at ogsaa jeg, som udtalt af enkelte andre, vilde have anset det for rigtigt, om alt, hvad der naturligen hører Skovvæsenet og Skovdirektionen til, havde været samlet under det Direktorat, man her tilstræber at oprette. Hertil regner jeg, som ogsaa udtalt i Kommissionsbetænkningen Side 12, Sorø Akademis Skove, Klitvæsenet, Tilsynet med de private Skove, Præstekaldsskove og Forbindelsen mellem Skov- og Godsdomæneforvaltningen, og jeg vil ud over dette ogsaa nævne Hedesagen. Jeg tror, det vilde være rigtigst, at alle disse Omraader hørte herindunder. I den Henseende er jeg ikke enig med de ærede Medlemmer, der oppe i Landstinget udtalte Frygt for, at det at lægge Klitvæsenet ind under dette Direktorat skulde være uheldigt. Det behøvede ikke i nogen Maade at føre til en Forandring i de for Klitvæsenets almindelige Drift for Tiden bestaaende Forhold, der for øvrigt ikke ere særlig fast ordnede, idet den Mand, der fungerer som Klitinspektør, saa vidt jeg erindrer, endnu ikke er fast ansat, men kun konstitueret. Saa vidt jeg ved, styrer han desuden sin Gerning i sit Distrikt paa en fortrinlig Maade. Men dette Forhold behøver slet ikke at blive forrykket, og jeg kan ikke tro andet end, at det maa være en Opgave for Ministeriet, at dette Direktorat bliver den kyndigste Autoritet, der staar Ministeriet nærmest, og som Ministeriet neppe vil gaa uden om, men høre i saadanne Tilfælde. Det gælder ogsaa de andre Grene af Skovstyrelsen her i Landet, som jeg har tilladt mig at nævne. Her ligger det mig særlig paa Hjerte at nævne Tilsynet med de private Skove. Jeg er ikke utilbøjelig til at mene, at dette af og til er lidt slapt. Jeg hørte for nogle Aar siden omtale — det er ikke min egen Erfaring —, at der var en privat Skov, der fuldstændig nærmede sig til Afdrift, fordi Tilsynet var forsømmeligt. Det staar for

min Erindring, skønt det ligger en hel Del Aar tilbage. Den Slags Forhold skulde ikke være mulige. Derfor mener jeg ogsaa, at det af dette Hensyn vilde være rigtigt, at Direktoratet fik nærmere Indseende med disse Forhold. Se vi paa Spørgsmaalet Hedesagen, er det jo et stigende Maal af Midler, vi bestemme til dette store og vigtige Foretagende, som man tænker paa, naar Talen er om Hedesagen. Det havde været fuldt berettiget at kræve, at Staten havde et indgaaende Tilsyn med Anvendelsen af disse ret betydelige Midler. Jeg vil ikke udkaste nogen Tvivl med Hensyn til de fortræffelige Mænd, der ofre sig for denne Sag; men det kunde dog være, at et praktisk Tilsyn med Ansvar overfor Ministeriet og Rigsdagen heller ikke var af Vejen.

Endnu staar tilbage for mig at nævne et enkelt Forbehold, Spørgsmaalet om Afsætningen. Der ser jeg meget vel, at den nedsatte Kommission, som ogsaa har haft dette Forhold til Overvejelse, ikke er bleven færdig med dette Spørgsmaal, men fremdeles har det til Overvejelse. Jeg vil haabe, at denne Overvejelse vil falde ud til et hensigtsmæssigt og, tør jeg tilføje, fordelagtigt Resultat; thi som Forholdene ere nu, ere de ofte Genstand for megen Paaklage i de paagældende Egne. Dette blev vist ogsaa nævnt af det ærede Medlem fra Bræstup (Laust Jensen). Der er tidt Misfornøjelse med den Maade, hvorpaa Afsætningen foregaar, og jeg tør antage, at naar den Befolkning, som ønsker at forsyne sig fra Statsskovene, er misfornøjet med Afsætningsforholdene, maa Staten saa meget desmere være det. Jeg har haft Lejlighed til af og til at vinde Erfaringer fra de Egne, jeg har den Ære at repræsentere, og høre Beklagelser over, hvorledes Afsætningen foregaar, og jeg kan i den Henseende give min Tilslutning til den Beklagelse, som den ærede Ordfører for Sagen i det andet høje Ting gav Udtryk, idet han som Eksempel henlede Opmærksomheden paa, at en stor Del af Skovauktionerne holdes rundt omkring paa Kroerne i Stedet for ude i Skovene. Det er et Forhold, hvorover der har været klaget, saa længe jeg har været Rigsdagsmand, og det er mærkeligt nok, at man ikke har kunnet komme bort derfra. Vi, som ere opdragne i de Egne, hvor der ere store samlede Arealer af private Skove, have jo set, hvorledes man der holder Skovauktioner. Det bekendtgøres offentligt, vel nok omtrent paa samme Maade, som Statsskovenes Administration udsteder